

z. a n. p o v i n n ý oznámiť exekučnému úradu spor. K tomu má prihliadnuť sporový súd z úradu a vyzvať žalovaného s určením primeranej lehoty na opovedanie sporu. Lebo len tak bude umožnené zástupcovi Československého štátu, pristúpivšieho snád' za vedľajšieho intervenienta, aby sa prípadne osvedčil dotyčne oprávnenia žalujúcej strany ako cesionára k tomuto sporu (§ 357 cit. zák.) resp. aby učinil prípadný návrh, aby žalobná pohľadávka bola složená u súdu.

Pre uvedené vady bolo treba rozsudok odvolacieho súdu podľa § 543 Osp. rozviazať.

Čís. 15718.

Ak bol verejný plemeník (odst. 2 § 3 zák. č. 169/1924 Sb. z. a n.) umiestený obcou cieľom krmenia a ošetrovania u súkromníka na smluvu (odst. 4 § 3 cit. zák.), je chovateľom zvierat'a, zodpovedným za škodu ním spôsobenú, nie obec, ale dotyčný súkromník.

Za úraz, spôsobený plemeníkom samému chovateľovi, nie je obec zodpovedná jedine na tom základe, že je vlastníčkou zvierat'a.*)

(Rozh. z 19. decembra 1936, Rv IV 384/36.)

Žalovaná obec umiestila u žalobníka cieľom krmenia a ošetrovania na smluvu (odst. 4 § 3 zák. č. 169/1924 Sb. z. a n.) verejného plemeníka (býka). — Žalobu, ktorou sa žalobník domáhal na žalovanej obci odškodného za úraz, ktorý mu verejný plemeník spôsobil, o b a n i ž š i e s ú d y zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovolanie žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Podľa pravidiel materiálneho práva zodpovedá za škodu, spôsobenú zvierateľom, tá osoba, ktorá má zviera po dlhšiu dobu v svojej moci, vykonáva vo vzťahu k nemu práva a povinnosti, ktoré plynú z jeho skutočného chovania, a v dôsledku toho musí aj rozhodovať o tom, ako treba zviera opatriť z dôvodu verejnej bezpečnosti. Je tedy rozhodným to, kto je »chovateľom zvierat'a«, t. j. osobou, hore uvedené funkcie vykonávajúcou a vlastníkom zvierat'a zodpovedá za škodu, zvierateľom spôsobenú, len keď sú zároveň u neho dané hore uvedené podmienky. Púhe vlastníctvo k zvierat'u bez jeho skutočného chovania zodpovednosť zaň nezakladá (srov. Sb. n. s. č. 7985, 10982).

Právny pomer medzi žalobníkom a žalovanou obcou založený bol smluvou, ktorou obec umiestila u žalobníka verejného plemeníka cieľom krmenia a ošetrovania podľa ustanovení odst. 4 § 3 zák. č. 169/1924 a § 10, odst. 4 vl. nar. 204/1928 Sb. z. a n., a je otázkou, či žalobník stal sa podľa tejto smluvy chovateľom plemeníka.

*) Srov.: Sb. n. s. 10.982.

Na túto otázku treba prisvedčiť.

Že žalobník mal plemeníka v svojej moci, a to po dobu a na dobu dlhšie trvajúcu, ani sám nepopiera, ale uvádza len, že čo do výkonu chovania a čo do rozhodovania o opatreniach s hľadiska verejnej bezpečnosti bol odkázaný na príkazy obce ako vlastníčky plemeníka. Je síce pravda, že smluva neobsahuje žiadnych výslovných ustanovení o výkone týchto funkcií, rovnako však neobsahuje smluva výslovné ustanovenie, že obec tieto funkcie, resp. danie presných príkazov v tomto smere si vyhradzuje; avšak povinnosti, žalobníkovi v smluve (odst. III.) výslovne uložené (ustajnenie, krmenie a ošetrovanie), samy so sebou prinášajú povinnosť žalobníka, aby pečoval o všetky stránky dohľadu nad plemeníkom a najmä pečoval o bezpečnosť okolia proti plemeníkovým excesom.

Treba preto dospieť k záveru, že žalobník bol chovateľom plemeníka a ako taký za škodu ním spôsobenú zodpovedal on. Keď tedy táto škoda prihodia sa jemu samému a on utrpel úraz od zvieraťa, za ktoré sám zodpovedá, nemôže sa domáhať náhrady škody na žalovanej obci, len na tom základe, že ona je vlastníčkou zvieraťa. Žalobníkovi nemôže prospieť ani to, že svoj pomer so žalovanou obcou konstruuje ako pomer služebný, lebo zamestnávateľ nezodpovedal by za škodu zamestnancovi zvieraťom spôsobenú, keď zamestnanec bol chovateľom zvieraťa (vid' Sb. n. s. č. 10982).

Bolo by tedy celkom zbytočné prevádzať dôkazy o tom, ako k úrazu došlo.

Z toho, že žalovaná obec uzavrela poistenie proti svojmu povinnému ručeniu, nemôže žalobník pre seba nič vyvodzovať, najmä nie, že obec tým výslovne uznala svoju zodpovednosť za prípadné škody spôsobené plemeníkom, umiesteným podľa cit. zákonných ustanovení u súkromníka.

Je tedy žaloba neopodstatnená, právom bola odvolacím súdom zamietnutá a dovolacia žiadosť nemohla mať preto úspechu.

Čís. 15719.

Ak nebolo dřívejšie (nútené) vyrovnání splněné, nemožno započat' zemědělské vyrovnací pokračování, hoci od započatí dřívejšieho vyrovnacího pokračování až do dňa podania návrhu na zemědělské vyrovnání uplynulo už viac než šesť mesiacov.

(Rozh. z 29. decembra 1936, R III 717/36.)

Rekurzný súd zmenil usnesenie súdu I. stolice a žiadosť o započatie zemědělského vyrovnacího pokračování zamietol. Dôvody: V smysle § 4 č. 6 vyr. por. vyrovnací pokračování vôbec a v smysle § 3 vl. nar. č. 76/1936 Sb. z. a n. ani zemědělské vyrovnací pokračování nemožno započat', keď nebolo dosiaľ splněné dřívejšie vyrovnání. Proti dlžníkom bolo dňa 19. septembra 1931 započaté vyrovnací